SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (tretji senat)

z dne 13. septembra 2006*

V zadevi T-191/04,

MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG, s sedežem v Düsseldorfu (Nemčija), ki jo zastopa R. Kaase, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa A. Folliard-Monguiral, zastopnik,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred Odborom za pritožbe UUNT, intervenient pred Sodiščem prve stopnje,

* Jezik postopka: angleščina.

Tesco Stores Ltd, s sedežem v Cheshuntu (Združeno kraljestvo), ki jo zastopa S. Malynicz, barrister,

zaradi tožbe proti odločbi prvega odbora za pritožbe UUNT z dne 23. marca 2004 (zadeva R 486/2003-1) v zvezi s postopkom z ugovorom med MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG in Tesco Stores Ltd,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (tretji senat),

v sestavi M. Jaeger, predsednik, V. Tiili, sodnica, in O. Czúcz, sodnik,

sodna tajnica: K. Andová, administratorka,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 27. maja 2004,

na podlagi odgovorov intervenienta in UUNT, vloženih v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 13. in 21. septembra 2004,

na podlagi obravnave z dne 30. novembra 2005

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 MIP METRO Group Intellectual Property GmbH & Co. KG, nekdanja METRO Cash & Carry GmbH (v nadaljevanju: tožeča stranka) je dne 20. marca 1998 na Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) vložila prijavo znamke Skupnosti na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), kot je bila spremenjena.

2 Znamka, za katero se zahteva registracija, je spodaj prikazani figurativni znak:

3 Zahteva za registracijo je bila objavljena v *Biltenu znamk Skupnosti* št. 86/99 z dne 2. novembra 1999.

4 Tesco Stores Ltd (v nadaljevanju: intervenient) je 28. januarja 2000 vložil ugovor zoper zahtevano registracijo na podlagi člena 42 Uredbe št. 40/94. Ugovor je bil

vložen na podlagi prejšnje besedne nacionalne znamke METRO št. 1543011, registrirane 27. julija 1993 v Združenem kraljestvu s prvotno veljavnostjo do 27. julija 2000.

5 UUNT je z dopisom z dne 13. junija 2000 obvestil intervenienta o odobritvi štirimesečnega roka, da predloži dodatna dejstva, dokaze in navedbe, za katere meni, da lahko podprejo njegov ugovor. V obvestilu, priloženem k temu dopisu, je UUNT obvestil intervenienta, da mora intervenient v primeru prenehanja veljavnosti registracije prejšnje znamke pred „iztekom roka, do katerega [je treba] predložiti dokaze o prejšnjih pravicah“ v skladu s pravilom 20(2) Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL L 303, str. 1, v nadaljevanju: izvedbena uredba), ravno tako predložiti potrdilo o podaljšanju, ali temu enakovreden dokaz, ali dokaz, ki izkazuje pravilno vložitev zahteve za podaljšanje pred pristojnim organom. Štirimesečni rok je bil kasneje podaljšan in se dokončno iztekel 13. marca 2003.

6 Dokaz o podaljšanju prejšnje znamke ni bil posredovan v zgoraj navedenem roku.

7 Intervenient je bil v dopisu z dne 30. aprila 2003 obveščen, da bo, če ni posredoval dokaza o podaljšanju njegove registracije, sprejeta odločba o ugovoru na podlagi razpoložljivih dokazov.

8 Z odločbo z dne 12. junija 2003 (v nadaljevanju: odločba oddelka za ugovore) je oddelek za ugovore zavrnil ugovor z obrazložitvijo, da intervenient, čeprav k temu pravilno pozvan, ni predložil dokazov o podaljšanju svoje prejšnje pravice po 27. juliju 2000, do katerega je bila registracija njegove znamke veljavna glede na predloženo dokumentacijo.

9 Intervenient je 11. septembra 2003 zoper odločbo oddelka za ugovore vložil pritožbo pred UUNT na podlagi členov od 57 do 62 Uredbe št. 40/94.

10 Z odločbo z dne 23. maja 2004 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) je prvi odbor za pritožbe UUNT ugodil pritožbi. Menil je, da je bila predhodna pravica še vedno veljavna v trenutku vložitve ugovora in zahteve po predložitvi dokazov (13. junija 2000) in torej intervenient ni bil dolžan dokazati podaljšanja registracije svoje znamke.

Predlogi strank

11 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razglasi tožbo za dopustno;

— razveljavi izpodbijano odločbo;

— naloži plačilo stroškov UUNT.

12 UUNT Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— ugodi tožbi tožeče stranke za razveljavitev izpodbijane odločbe;

— naloži intervenientu plačilo stroškov.

13 Intervenient Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— zavrne tožbo;

— naloži tožeči stranki plačilo stroškov intervenienta.

Dopustnost predlogov UUNT

14 Glede postopkovnega položaja UUNT je treba opozoriti, da čeprav UUNT nima potrebne aktivne legitimacije za vložitev tožbe zoper odločbo odbora za pritožbe, po drugi strani ni zavezan sistematično braniti vsake izpodbijane odločbe odbora za pritožbe ali avtomatično zahtevati zavrnitev vsake tožbe, vložene zoper tako odločbo (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 30. junija 2004 v zadevi GE Betz proti UUNT–Atofina Chemicals (BIOMATE), T-107/02, ZOdl., str. II-1845, točka 34; z dne 15. junija 2005 v zadevi Spa Monopole proti UUNT – Spaform (SPAFORM), T-186/04, ZOdl., str. II-2333, točka 20, in z dne 25. oktobra 2005 v zadevi Peek & Cloppenburg proti UUNT (Cloppenburg), T-379/03, ZOdl., str. II-4633, točka 22). Nič ne nasprotuje temu, da se UUNT pridruži predlogu tožeče stranke ali še več, da se zadovolji s prepustitvijo razumni presoji Sodišča prve stopnje, pri čemer predloži vse trditve, ki jih presodi za ustrezne za pojasnitev Sodišču prve stopnje (zgoraj navedeni sodbi BIOMATE, točka 36, in Cloppenburg, točka 22). Nasprotno pa ne more izdati predlogov za razveljavitev ali spremembo odločbe odbora za pritožbe pri točki, ki ni bila izpostavljena v vlogi, ali predložiti tožbenih razlogov, ki niso bili predstavljeni v vlogi (zgoraj navedena sodba Cloppenburg, točka 22; glej v tem smislu tudi sodbo Sodišča z dne 12. oktobra 2004, Vedial proti UUNT, C-106/03 P, ZOdl., str. I-9573, točka 34).

15 Torej je treba predloge UNNT za razveljavitev razglasiti za dopustne v delu, kjer se ti predlogi in trditve, predložene v njihovo podporo, ujemajo s predlogom in tožbenimi razlogi tožeče stranke.

Temelj

A – *Trditve strank*

16 Tožeča stranka v podporo predlogom za razveljavitev izpodbijane odločbe navaja en tožbeni razlog. Navaja, da izpodbijana odločba krši Uredbo št. 40/94, še posebej njen člen 74, ter izvedbeno uredbo, še posebej pravili 16 in 20. Iz teh določb izhaja, da je upoštevni rok, do katerega mora biti prejšnja pravica v veljavi in za katero mora ugovarjajoča stranka predložiti dokaz o njeni veljavnosti, tisti, do katerega oddelek za ugovore odloči, ali vsaj tisti, ki je določen za predložitev drugih dokazov, in ne tisti, do katerega je treba vložiti ugovor.

17 Dalje, tožeča stranka trdi, da *ratio legis* pravila 16 izvedbene uredbe določa, da morata imeti prijavitelj in oddelek za ugovore možnost preveriti veljavnost prejšnje znamke, na katero se sklicuje proti prijavi znamke Skupnosti, ker je lahko temelj ugovora samo veljavna znamka. Oddelek za ugovore je pooblaščen na podlagi pravila 16, točka 3, in pravila 20, točka 2, izvedbene uredbe za določitev roka, v katerem je treba predložiti dokaze, če niso predloženi skupaj z ugovorom.

18 Tožeča stranka ravno tako trdi, da ugotovitve izpodbijane odločbe, po katerih oddelek za ugovore ne more, prvič, upoštevati prenehanja veljavnosti pravic prejšnje znamke, ki nastopi, preden sprejme odločitev o ugovoru in drugič, zahtevati dokaza o podaljšanju prejšnje znamke, niso v skladu z Uredbo št. 40/94 in izvedbeno uredbo, pa tudi ne s splošno sistematiko presoje relativnih razlogov za zavrnitev.

19 UUNT se strinja s trditvami tožeče stranke. Zlasti poudarja, da izpodbijana odločba ni v skladu z njegovimi notranjimi smernicami, ki urejajo postopek z ugovorom, ki določajo, da „mora med štirimesečnim rokom, določenim za dopolnitev prijave, ugovarjajoča stranka predložiti dokaz, da je/so znamka/e na katero/e se opira ugovor, še vedno veljavna/e. Če dokaz o podaljšanju ni predložen, se prejšnja registracija ne upošteva […] ali se ugovor kot neutemeljen zavrne. Če pa pravilno dokazana registracija poteče med obdobjem od konca štirimesečnega roka do sprejetja odločitve oddelka za ugovore, mora preizkuševalec, ne glede na pripombe prijavitelja, od ugovarjajoče stranke zahtevati dokaz o podaljšanju registracije, da oddelek za ugovore ne bi sprejel odločitve na podlagi prejšnje znamke, ki ni bila podaljšana“.

20 Po mnenju intervenienta šest trditev potrjuje njegovo stališče, da je oddelek za pritožbe pravilno uporabil Uredbo št. 40/94 in izvedbeno uredbo.

21 Prvič, v členu 8(1) Uredbe št. 40/94 se bolj uporablja sedanji („ob ugovoru“) kot prihodnji čas. Dalje, besedilo člena 8(2) omenjene uredbe uporablja pretekli čas („znamke, registrirane“). Ko se bereta določbi skupaj, je po njegovem mnenju očitno, da je datum ugovora tisti, ki je odločilen. Torej v členu 8 te uredbe ni nobene zahteve, da mora ugovarjajoča stranka ohraniti pravni položaj imetnika prejšnje znamke ali da ga mora dokazati po preteku roka za vložitev ugovora.

22 Drugič, intervenient meni, da je edini pogoj za vložitev ugovora na podlagi člena 42(1) Uredbe št. 40/94, da temelji na tem, da znamka ne more biti registrirana po členu 8 omenjene uredbe. Meni, da je ta pogoj zahtevan tudi v sedanjem času. Med drugim se zahteva, da je vložnik ugovora imetnik prejšnje znamke iz člena 8(2) omenjene uredbe. V tej določbi je tudi uporabljen sedanji čas. Na podlagi tega sklepa, da vložnik ugovora nima nobene obveznosti, da dokaže, da bo ostal imetnik znamke do nedoločenega datuma v prihodnosti, po roku za vložitev ugovora. Po njegovi presoji člen 42(3) omenjene uredbe potrjuje to sklepanje s tem, da določa, da lahko vložnik ugovora podrobno opredeli razloge, s katerimi utemeljuje ugovor, in ponovno z uporabo sedanjega časa. Med drugim potrjuje, da mora vložnik ugovora navesti razloge, ki obstajajo v tem trenutku in na katere se je mogoče sklicevati zoper prijavljeno znamko. Nobena ugovorjajoča stranka ne bo mogla z gotovostjo trditi, kakšnen bo lahko položaj ob nedoločenem trenutku v prihodnosti, po preteku roka za vložitev ugovora. To v nobenem primeru ne bi bilo v skladu z besedilom člena 42(3) Uredbe št. 40/94.

23 Tretjič, intervenient navaja, da sta pravili 15 in 16 izvedbene uredbe ne omenjata ničesar glede trditve tožeče stranke po kateri je treba dokazati veljavnost prejšnje znamke, ko oddelek za ugovore sprejme odločitev o ugovoru. Trdi, da je zakonodajalčevo sprejetje tako podrobnih določb, ne da bi podrobno opredelil obveznost ugovarjajoče stranke, da dokaže obstoj njegovih pravic po preteku roka za vložitev ugovora, treba razlagati kot zakonodajalčevo voljo, da takšen dokaz ne zahteva glede na načelo *expressio unius est exclusio alterius*. Intervenient med drugim opozarja, da so zadevne določbe izražene v sedanjem ali preteklem času.

24 Sklicuje se tudi na pravilo 15(2)(c)(i) izvedbene uredbe, ki določa da „če ugovor vloži imetnik prejšnje znamke ali prejšnje pravice, [mora ugovor vsebovati] navedbo, da je imetnik te znamke ali pravice“. Iz tega sklepa, da je treba dokazati na podlagi tega pravila samo, da je ugovarjajoča stranka imetnik prejšnje znamke ob vložitvi ugovora.

25 Četrtič, intervenient opozarja, da načelo pravne varnosti vsebuje zahtevo, da morajo skupnostna pravila zagotavljati zainteresiranim strankam gotovost glede obsega obveznosti, ki jim jih nalagajo (sodba Sodišča z dne 1. oktobra 1998 v zadevi Danska proti Komisiji, C-233/96, Recueil, str. I-5759, točka 38). Poudarja, da je predlagana rešitev tožeče stranke, torej da naj bi UUNT presojal veljavnost prejšnje znamke, ko sprejme odločitev o ugovoru, samovoljna in nedoločena. Meni, da bi možnost podaljševanja postopka zahtevala od vložnika ugovora, bodisi naj predvideva, kdaj bo sprejeta končna odločitev ali da neprestano predlaga nove dokaze o prejšnji znamki.

26 Petič, intervenient navaja, da bi bila zahteva, da mora vložnik ugovora dokazati nadaljnji obstoj ali veljavnost prejšnje znamke po preteku roka za vložitev ugovora, v nasprotju z načelom prava Skupnosti o prepovedi retroaktivnosti.

27 28. januarja 2000, ko je vložil ugovor, mu je bil poslan dopis, s katerim se mu je naložila predložitev potrdila o registraciji. Kopijo potrdila o registraciji prejšnje znamke bi moral predložiti do 24. februarja 2000. V točki 18 odgovora navaja, da je omenjena registracija v veljavi do 27. julija 2003, torej, ko je rok za ugovor že potekel. UUNT bi mu moral 13. junija 2000, sporočiti, da se je začela kontradiktorna faza postopka ter zahtevati predložitev dokazov, dejstev in navedb v podporo njegovim trditvam. Intervenient navaja, da če bi mu ta dopis naložil predložitev dokazov o podaljšanju registracije, ki so že bili predloženi v roku za vložitev ugovora, kakor zatrjuje tožeča stranka, bi bila taka zahteva retrospektivna in torej nedopustna.

28 Šestič in nazadnje, intervenient trdi, da člen 74 Uredbe št. 40/94 ne podpira trditve tožeče stranke. Po njegovem mnenju je cilj te določbe opredeljen v njenem naslovu, torej, določiti obseg pristojnosti UUNT po uradni dolžnosti pri preučevanju dejstev.

Zanika torej možnost, da ta del določbe nalaga obveznost vložniku ugovora, da dokaže UUNT obstoj te znamke in njeno veljavnost, vse dokler odločitev oddelka za ugovore ni sprejeta.

B – *Presoja Sodišča prve stopnje*

29 Tožeča stranka, s katero se strinja UUNT, nasprotuje v bistvu dvema zaključkoma izpodbijane odločbe. Prvič, odbor za pritožbe naj bi napačno presodil, da prenehanje veljavnosti znamke, ki je temelj ugovora, ne pooblašča oddelka za ugovore, da za nazaj spremeni pravni položaj ugovarjajoče stranke in tako zavrne ugovor. Drugič, napačno naj bi ugotovil, da je vložnik ugovora dolžan samo enkrat predstaviti razloge ugovora in torej niti oddelek za ugovore niti odbori za pritožbe niso pooblaščeni, da zahtevajo naknadne dokaze o trenutni veljavnosti prejšnje znamke, ki je temelj ugovora. Splošna sistematika Uredbe št. 40/94 in izvedbene uredbe naj bi nasprotovala tema trditvama, saj bi moral oddelek za ugovore odločati med prijavljeno znamko ter prejšnjo znamko, katere varstvo je poteklo.

30 Glede na ustaljeno sodno prakso je treba poudariti, da je bistvena naloga znamke zagotoviti končnemu potrošniku ali uporabniku identiteto izvora proizvoda ali storitve, označenega z znamko, in mu omogočiti razlikovanje tega proizvoda od proizvodov drugega izvora brez morebitne zmede (sodbe Sodišča z dne 23. maja 1978 v zadevi Hoffmann-La Roche, 102/77, Recueil, str. 1139, točka 7; z dne 29. aprila 2004 v združenih zadevah Henkel proti UUNT, C-456/01 P in C-457/01 P, Recueil, str. I-5089, točka 48, in z dne 16. septembra 2004 v zadevi SAT.1 proti UUNT, C-329/02 P, ZOdl., str. I-8317, točka 23). Podelitev varstva z Uredbo št. 40/94 znamki, ki ne izpolnjuje temeljne funkcije, ni v splošnem interesu (zgoraj navedena sodba Henkel proti UUNT, točka 48).

31 V bistvu je cilj členov 8 in 42 Uredbe št. 40/94 ter pravil 15, 16 in 20 izvedbene uredbe glede relativnih razlogov za zavrnitev in postopka z ugovorom zagotoviti, da prejšnja znamka ohrani nalogo označbe izvora, s tem ko predvidevajo možnost zavrnitve registracije nove znamke, ki nasprotuje prejšnji zaradi verjetnosti zmede med njima.

32 Takšno nasprotovanje med dvema znamkama je treba obravnavati z dveh vidikov. S prvega, glede področja uporabe *ratione materiae* zgoraj omenjenih določb, mora obstajati enakost ali podobnost med prejšnjo znamko in prijavljeno znamko ter med proizvodi in storitvami, ki jih označujeta, da je mogoča verjetnost zmede med njima. Z drugega, glede uporabe *ratione temporis* omenjenih določb, morata ti dve znamki soobstajati v določenem obdobju. Druga znamka, ki se registrira šele po prenehanju veljavnosti prejšnje znamke, ne sme ogroziti naloge označbe izvora prejšnje znamke. Če ni obdobja, v katerem ti znamki soobstajata, si ti stranki ne moreta nasprotovati.

33 Sodišče prve stopnje torej ugotavlja, da se s trditvijo v delu izpodbijane odločbe, ki pravi, da „nič ne pooblašča oddelka za ugovore, da za nazaj spremeni pravni položaj ugovarjajoče stranke, preprosto ker je med postopkom z ugovorom […] nacionalna registracija, […] potekla“ ne upoštevajo okoliščine, v okviru katerih si prijavljena znamka in prejšnja znamka, ki ji je potekla veljavnost v tem obdobju, ne moreta nasprotovati, glede na to, da se lahko prijavljena znamka registrira le po koncu postopka z ugovorom. Posledično je odbor za pritožbe podelil varstvo prejšnji znamki, ki ni utemeljeno na podlagi varstva bistvene naloge znamke ter ki nasprotuje duhu in sistematiki določb o presoji relativnih razlogov za zavrnitev in o postopku z ugovorom.

34 Poleg tega tožeča stranka in UUNT pravilno ugotavljata, da morajo oddelek za ugovore in odbori za pritožbe upoštevati spremenjene okoliščine, ki nastanejo v času med vložitvijo ugovora in odločitvijo o ugovoru ter izhajajo iz predloženih dokazov strank na podlagi zahteve UUNT po informacijah.

35 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je Sodišče prve stopnje v sodbi z dne 23. septembra 2003 v zadevi Henkel proti UUNT – LHS (UK) (KLEENCARE), T-308/01, Recueil, str. II-3253, točka 26) odločilo, da je ob ponovni preučitvi odločbe o ugovoru, ki jo opravijo odbori za pritožbe na podlagi člena 61(1) Uredbe št. 40/94, odločitev o pritožbi odvisna od tega, ali je lahko nova odločba z enakim izrekom kot odločba, ki je predmet pritožbe, zakonito sprejeta ob odločanju o pritožbi.

36 Ob ponovni preučitvi odbori za pritožbe UUNT izvršujejo, razen v primeru predaje v nadaljnjo obravnavo, pristojnosti oddelka, ki je izdal odločbo, zoper katero je bila vložena pritožba (sodba KLEENCARE, točka 35 zgoraj, točka 24). Posledično je treba ugotoviti, da se načelo, ki je ustaljeno s to sodno prakso, uporabi pri presoji oddelka za ugovore, tako da niti oddelek za ugovore niti odbori za pritožbe ne morejo sprejeti odločbe, ki bi bila nezakonita, ko odločajo na podlagi dokazov, ki so jih v okviru postopka pred njimi predložile stranke.

37 Kljub temu intervenient meni, da je bila z izpodbijano odločbo pravilno ugotovljena obveznost ugovarjajoče stranke, da predstavi razloge in dokaze v podporo ugovoru samo enkrat za vselej. Ker zahteva za podatke o podaljšanju registracije nima podlage v nobeni določbi Uredbe št. 40/94 ali izvedbene uredbe, se oddelek za ugovore ne more opreti na pomanjkanje dokazov o podaljšanju veljavnosti prejšnje znamke.

38 V zvezi s tem je treba opozoriti, da iz sodb, navedenih v točki 30 zgoraj, izhaja, da je treba določbe Uredbe št. 40/94 in tiste v izvedbeni uredbi razlagati ob upoštevanju bistvene naloge znamke. UUNT mora poznati obdobje veljavnosti prejšnje znamke, da bi presodil, ali lahko prejšnja znamka izgubi nalogo označbe izvora zaradi soobstoja v istem obdobju kot prijavljena znamka, s katero lahko obstaja verjetnost zmede.

39 Iz določb Uredbe št. 40/94 in izvedbene uredbe se lahko sklepa o pristojnosti, da se od ugovarjajoče stranke zahteva informacije v zvezi s tem. Tako lahko na podlagi člena 76 Uredbe št. 40/94, UUNT zahteva informacije in predložitev dokumentov pri vsakem postopku pred njim, zlasti tistih, ki so po njegovi presoji nujni za odločitev o utemeljenosti ugovora. Iz pravila 16 skupaj s pravilom 20 izvedbene uredbe nato izhaja, da UUNT lahko pozove ugovarjajočo stranko k predložitvi dejstev, dokazov in navedb, zlasti potrdila o registraciji prejšnje znamke, ki jih ugovor ne vsebuje.

40 Intervenient meni ravno nasprotno, in sicer da ugovajajoča stranka ni dolžna dokazati, da ostaja imetnik prejšnje znamke do nedoločenega trenutka, ki nastopi po roku za vložitev ugovora.

41 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da intervenient v prvi, drugi, tretji in šesti trditvi zgolj pokaže, da takšna obveznost ugovarjajoče stranke ne izhaja niti iz členov 8, 42 in 74 Uredbe št. 40/94 niti iz pravil 15 in 16 izvedbene uredbe. Ne predloži nikakšne obrazložitve, ki bi zanikala, da člen 76 Uredbe št. 40/94 ali povezano branje pravil 16 in 20 izvedbene uredbe podeljujeta pravico UUNT, da od vložnika ugovora zahteva dokaz o podaljšanju veljavnosti znamke po tem, ko je prenehala veljati, kadar se veljavnost izteče po datumu vložitve ugovora. Poleg tega so njegove trditve v zvezi

s tem utemeljene na podlagi ločene razlage glagolskih časov, ki so uporabljeni v zgoraj omenjenih določbah in pravilih, in se nikakor ne nanašajo na načela, ki so podlaga relativnih razlogov za zavrnitev in postopka z ugovorom.

42 Ravno tako je treba pripomniti, da njegove trditve prekoračijo dejanski okvir te zadeve. Ob poteku roka za predložitev informacij (13. marca 2003) ali ravno tako roka, ki ga je prvotno določil oddelek za ugovore (13. oktober 2000), veljavnost znamke ni bila odvisna od nobenega prihodnjega elementa, ampak od odgovora na vprašanje, ali je intervenient vložil vlogo za podaljšanje znamke, katere veljavnost je potekla dne 27. julija 2000, kar je torej zahteva po dokazu, ki dokazuje pretekli dogodek. Sodišče prve stopnje posledično ugotavlja, da se zahteva po informacijah ne nanaša na veljavnost znamke v nedoločenem trenutku v prihodnosti, nasprotno od tega, kar trdi intervenient.

43 S četrto trditvijo intervenient trdi, da dejstvo, da vložnik ugovora ne ve, ali mora spontano in neprestano ali na podlagi povabila UUNT predlagati dokaze o podaljšanju registracije prejšnje znamke, ne zagotavlja pravne varnosti. Zaradi zahteve po dokazu glede veljavnosti prejšnje znamke bi torej vložnik ugovora moral predvidevati, kdaj bo sprejeta odločitev o ugovoru.

44 Te trditve ravno tako ni mogoče sprejeti. Iz odločitve oddelka za ugovore nikakor ne izhaja, da se od ugovarjajoče stranke zahteva neprestano predlaganje dokazov o podaljšanju, brez zahteve po informacijah UUNT. Takšna obveznost ravno tako ne izhaja iz dokumentov, ki sta jih predložili tožeča stranka in UUNT. Dejansko smernice UUNT o postopku z ugovorom posebej določajo ravno nasprotno, torej, „preizkuševalec mora od ugovarjajoče stranke zahtevati dokaz o podaljšanju registracije“.

45 Glede pete trditve, na podlagi katere bi bilo priznanje pristojnosti, da se zahtevajo podatki o podaljšanju veljavnosti prejšnje znamke, v nasprotju z načelom retroaktivnosti, zadostuje navedba, da je intervenient v odgovoru na vprašanje Sodišča prve stopnje, odgovor intervenienta točka 18, priznal posredovanje napačnega podatka za dokumentacijo oddelka za ugovore, in sicer, da je veljavnost prejšnje znamke do 27. julija 2003, medtem ko je pravilni podatek 27. julij 2000.

46 Na podlagi predhodnih ugotovitev Sodišče prve stopnje meni, da je odbor za pritožbe napačno presodil, po eni strani, da oddelek za ugovore ne more upoštevati prenehanja veljavnosti prejšnje znamke pred odločitvijo o ugovoru, in po drugi strani, da oddelek za ugovore ni pooblaščen zahtevati podatkov o podaljšanju prejšnje znamke po prvotni predložitvi dokazov. Tako je odbor za pritožbe določbe Uredbe št. 40/94 in izvedbene uredbe, ki se nanašajo na presojo relativnih razlogov za zavrnitev in postopek z ugovorom, razlagal v nasprotju z načeli, na katerih temeljijo, in še posebej kršil člen 76 Uredbe št. 40/94 ter pravilo 20 izvedbene uredbe.

47 Torej je treba sprejeti edini tožbeni razlog tožeče stranke in razveljaviti izpodbijano odločbo.

Stroški

48 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se stranki, ki z zahtevkom ni uspela, naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni v vlogi stranke, ki je z zahtevkom uspela. Glede na predloge tožeče stranke nosi stroške UUNT, ki ni uspel, v delu izpodbijane odločbe, ki se razveljavi. Intervenient, ki ni uspel s predlogi, nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (tretji senat)

razsodilo:

1. Odločba prvega odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) z dne 23. marca 2004 (zadeva R 486/2003-1) se razveljavi.

2. UUNT nosi svoje stroške ter stroške, ki jih je priglasila tožeča stranka.

3. Intervenient nosi svoje stroške.

Jaeger Tiili Czúcz

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 13. septembra 2006.

Sodni tajnik Predsednik

E. Coulon M. Jaeger